

[Dræbye]

har indbragt det danske lovforslag for EF-Domstolen.

Tinning (VS):

Det svar, som hr. Dræbye omtaler, var formentlig et svar til mig, men det kan sådan set være lige meget – det var nemlig ikke rigtig noget svar alligevel. Jeg ville godt høre præcist, om det er sådan, at man kan sige, at den udvidelse, der er tale om, faktisk i dagens priser svarer til, at man kan lave 2 spillefilm og 3 kortfilm mere om året, om det kan udtrykkes så tilpas enkelt. Hvis det kan det, synes jeg, at vi har ligesom et overblik over omfanget af denne udvidelse.

I øvrigt vil jeg blot sige, at det er da rigtigt, at man kan håbe, og det er også rigtigt, at håbet er lysegrønt, og at det er blevet tyndere og tyndere lige siden 1972-73, hvor krisen for alvor slog igennem. Vi nærer ikke noget håb om eller nogen tro på, at der med den økonomiske politik, man i dag fører, skulle vise sig mulighed for at udvide disse rammer inden for de nærmest kommende år.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg beder hr. Dræbye undskyldte og takker for tålmodigheden.

Vi er ikke vidende om, at der skulle være indbragt nogen sag for EF-Domstolen om Danmarks filmstøttelov. Der har været meningsudvekslinger i forhold til Kommissionen, og det er dér, sagen står.

Til hr. Tinning kan jeg sige til slut: nej, så tilpas enkelt og firkantet kan det ikke udtrykkes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

[Af Gammelgaard (KF) m.fl.].

(Lovforslag nr. L 115. Fremsat 16/2 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Den 27. januar i år behandlede vi her i folketinget et spørgsmål fra hr. Gammelgaard. Spørgsmålet gik ud på, om regeringen ville ophæve bestemmelsen i den kommunale ejendomsskattelov om, at en kommune skal fastsætte grundskyldpromillen til mindst 10, hvis blot én skatteyder har ramt skatte loftet.

Hr. Gammelgaard fandt i sin begrundelse for spørgsmålet, at bestemmelsen er et uacceptabelt indgreb i den kommunale selvbestemmelsesret, og dermed, at borgerne i de pågældende kommuner behandles på urimelig måde med hensyn til ejendomsbeskatningen.

Jeg svarede dengang, at bestemmelsen i nogle tilfælde fører til sådanne forhøjelser af ejendomsskatten, at regeringen overvejer at erstatte bestemmelsen med en eller anden form for generelle, lempelige rammer for den kommunale ejendomsbeskatning, og samtidig nævnte jeg, at den nuværende bestemmelses 10 promille nok er en for høj sats for en sådan minimumsgrænse.

Regeringen kan imidlertid ikke tilslutte sig det foreliggende lovforslag, og jeg skal begrunde hvorfor.

Man indførte i sin tid den omhandlede regel, fordi man fandt det mindre rimeligt, at en kommune holder sin grundskyldpromille på et meget lavt niveau, samtidig med at den udskriver indkomstskat med en så høj procent, at staten skal træde til med en lempelse af indkomstskatten for skatteydere i kommunen. Der ligger heri en lighedsbetragtning, der sikrer borgerne en vis ensartethed i forholdet mellem indkomst- og grundbeskatningen, uanset hvor de bor. En sådan sammenhæng må efter regeringens opfattelse opretholdes i en eller anden form. Vi kan derfor ikke medvirke til at ophæve den nugældende